

העורב

מיטת זהב.

היא נשכבה לישון בלילה, אך למרות שעצמה את עיניה לא הצליחה להירדם. בחצות היא שמעה פתאום מישחו שעובר בפזרזדור ומיד אחר כך נפתחה בחזקה הדלת וקבוצת יצורים מוזרים נכנסה לחדר. הם התחליו מיד להבעיר אש באח הגדל, שמו על האש קדרת מים רותחים, ניגשו למיטה בה היא שכבה ובקראיות זעקות בקול רם שחבו אותה אל הקדירה. היא כמעט ומטה מרוב פחד, אבל לא הוציאה הגה מפה. ואז פתאום נשמעה קריית תרגול וכל הרוחות הרעות נעלמו. באותו הרגע הופיע גם העורב בחדר וקפץ מסביב לחדר בשמחה רבה. הוא הודה לנסיכה על טוב לבה ו אמר שסבירו פחות כבר בהרבה.

את האחות של הנסיכה, שהייתה סקרנית גדולה, באה לבקר את אחותה בחורבות הטירה. היא שמעה ממנה על קורות הלילה וביקשה מאד שהיא תיתן לה לבנות לילה אחד יחד איתה במיטת הזהב. האחות הצעירה, טובת לב, הסכימה, אך כשהופיעו הרוחות הרעות האחות הגדולה נתנה צעקת פחד גדולה, ומazן הצעירה החליטה לחיות בחדר בלבד.

ונך היא חיה בבדידות יומם שלם ובלילה אמן

היו פעם שלוש נסיכות, שלושתן צעירות יפות, אך הצעירה שביניהן הייתה החביבה מכלן. לא הרחק מהארמון בו הן היו עמדה טירה, בה לא גר איש והייתה כמו חורבה, אך הגן שסביבה היהיפה ובו פרחים רבים בצלבים נחדרים. הנסיכה הצעירה ביותר נגעה לבוא ולטייל בגין זה. יום אחד התהלה שם הננה והננה תחת עצי הלימון כשבועב שחור קפוץ ישר אליה משיח ורדים. הציפור הייתה יכולה פצעה ומדמתה והנסיכה ריחמה עליה. כשהעורב ראה זאת פנה אליה ואמר:

"במציאות אינני עורב שחור, אלה נסיך מכושף שנידון לחיים בסבל. אבל את הנסיכה יכולה להציל אותי. רק תגידי שלום לכל האלה שבארמון ובואי להיות לי לחברת קבועה בטירה. יש כאן חדר אחד בו ניתן לגור ושם מיטת זהב. אבל תהי לבדוק לגמר. ואם תשמעי או תראי דבר מה מפחיד בלילה, אל תוציאי אף קול, כי אחרת הסבל שלי יעשה עוד יותר גדול."

הנסיכה הייתה טובת לב ומיד עזבה את הארמון ואת משפחתה והתחליה להתגורר בחדר עם

פחדה, אך הייתה אמיצה מאד, וכל בוקר בא העורב והודה לה על סבלנותה וסיפר שסבל שלו פחת בהרבה.

כך עברו שנתיים ויום אחד בא העורב לנסיכה ואמר "בשנה הבאה אשחרר מהכיסוף כי זו השנה השבעית והאחרונה. אך לפני שאחזר לצורתי האמיתית ואוכל לקבל את ירושת אבותי, עליך לצאת מכאן ולקבל משרת משרתת".

גם לכך הסכימה הנסיכה ושנה שלמה שרתת כמשרתת, ולמרות יופיה וצעירותה התייחסו אליה רע מאד והיא סבלה מאד. אך יום אחד, כאשר טוותה פשתן וידיה היו כבר אדומות מרוב העבודה הקשה, היא שמעה רעש לידיה, וקריאת שמחה. אז ראתה בחור צעיר עומד לידיה. הוא כרע ברכיו ונישק את ידה העייפות.

"אני הנסיך" אמר "אתה שחררת מכיסוף ברוב טוב לך. הלכתי זמן רב בצורת עורב שחור וסבלתי נורא. אבל עכשיו בואי איתך לטירה שלי ושם נחיה ביחד באושר".

וזה הם הלאו לכוון הטירה, אך כשהגיעו לשם לא האמינו לעיניהם, כי הטירה הייתה כמו חדשה ובנואה לתפארת. שם הם חיו מאה שנה, מאה שנה של אושר ושמחה.